

Sygnatura akt VIII C 734/15

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa U. L.

przeciwko Spółce Akcyjnej (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Spółki Akcyjnej (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki U. L. kwotę 8.524,14 zł (osiem tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote czternaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 4 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.643,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1.200 zł kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 1.365,78 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt VIII C 734/15

UZASADNIENIE

Powódka U. L. w pozwie z dnia 4 marca 2015 r. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 8.524,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nadto o zasądzenie kosztów procesu według norm.

Uzasadniając żądanie, wskazała, że dochodzi 8.000 z tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną jako następstwa wypadku, do którego doszło w dniu 30 października 2014 r. we W. na pl. (...), a nadto 524,14 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia w związku z tym wypadkiem.

Podą, że strona pozwana odpowiada za skutki zdarzenia w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą wypadku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym strona pozwana (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uznając co do zasady odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 30 października 2014 r., podniosła, że przedłożona przez powódkę dokumentacja medyczna wskazuje, iż w wyniku zdarzenia doszło u powódki jedynie do lekkich obrażeń ciała, skutkujących nieznacznym i przemijającym bólem i nie powodujących ograniczeń w funkcjonowaniu. Zarzuciła, że nie doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki. Odnosząc się do żądania

odszkodowawczego, strona pozwana zarzuciła, że przedłożone przez powódkę faktury i rachunki dotyczące zakupu leków i kosztów leczenia nie mają związku z wypadkiem. Strona pozwana zakwestionowała też zasadność żądania odsetkowego, nawiązując do zarzutu bezzasadności roszczeń głównych.

Bezsporne między stronami pozostawały następujące okoliczności faktyczne:

W dniu 30 października 2014 r. we W. na pl. (...)doszło do wypadku komunikacyjnego polegającego na tym, że w tył pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) kierowanego przez powódkę U. L. uderzył samochód marki A. (...) nr rej. (...) kierowany przez A. L.. A. L., która spowodowała ten wypadek, zawarła ze stroną pozwaną (...) z siedzibą w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych, która to umowa obejmowała okres, w jakim doszło do wypadku. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty zadośćuczynienia i zwrotu kosztów leczenia.

Zdarzenie zostało zgłoszone ubezpieczycielowi w dniu 18 listopada 2014 r., ze wskazaniem okoliczności wypadku.

Ponadto Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka w wyniku zdarzenia z dnia 30 października 2014 r. doznała urazu aparatu mięśniowo – więzadłowego kręgosłupa szyjnego bez uszkodzeń kostnych. Uraz ten jest określany jako „smagnięcie bicz” przyspieszeniowo – opóźnieniowe. Działające w czasie wypadku siły wyładowały się w tkankach miękkich, w tym w aparacie mięśniowo – więzadłowym, powodując uraz tkanek miękkich. U powódki zastosowano usztywnienie przy zastosowaniu kołnierza miękkiego, który ograniczał jej ruchy i utrudniał codzienne czynności jednak w stopniu umożliwiającym samodzielne funkcjonowanie, nadto powódka przyjmowała leki przeciwbólowe. U powódki wdrożono już we wczesnym okresie rehabilitację. Znaczne dolegliwości bólowe utrzymywały się u powódki przez okres ok. 1 miesiąca. Pomimo leczenia, u powódki utrzymują się obecnie dolegliwości bólowe z promieniowaniem do prawej ręki i potylicy, a nadto zaburzenia czucia w prawej ręce, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych szyjnych, zaznaczony objaw szczytowy i zaburzenia o typie korzeniowym o miernym nasileniu. Ruchomość kręgosłupa powódki jest obecnie prawidłowa. Uraz może być w przyszłości przyczyną wystąpienia powikłań, jak przyspieszenie procesu powstawania zmian zwyrodnieniowych. Powódka powinna nadal wykonywać ćwiczenia wyuczone przez rehabilitanta i unikać dźwigania oraz obciążania kręgosłupa szyjnego, zaś w razie pracy łączącej się z przyjmowaniem pozycji wymuszonej powinna wykonywać przerwy. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są pomyślne, rehabilitacja powinna zmniejszyć odczuwane dolegliwości, przy założeniu zdyscyplinowanego, codziennego wykonywania samodzielnych ćwiczeń. Możliwe jest w przyszłości okresowe nasilanie się dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego.

Powódka w wyniku urazu kręgosłupa szyjnego doznała 3 % uszczerbku na zdrowiu. Przebyty w chwili zdarzenia uraz klatki piersiowej nie skutkował dodatkowym uszczerbkiem.

Dowód: - opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii S. L.
i z zakresu neurologii J. W.- k. 123-130,

- opinia uzupełniająca z dnia 12.02.2016 – k. 155-157,
- zeznania świadka H. L. – k. 106,
- przesłuchanie powódki – k. 106,
- karta konsultacji ortopedycznej z 30.10.2014 – k. 12-13, 19
- karta konsultacji ortopedycznej z 19.11.2014 – k. 14, 20
- karta konsultacji ortopedycznej z 28.11. 2014 – k. 15, 21
- opis badania rtg kręgosłupa szyjnego – k. 16-17

- opis badania rtg czynnościowego – k. 18

- karta konsultacji neurologa z 24.11.2014 – k. 22

Powódka poniosła związane z wypadkiem koszty konsultacji ortopedycznych: w dniu 28.11.2014 – na kwotę 131 zł, rehabilitacji kręgosłupa szyjnego – w dniu 21.11.2014 r. – na kwotę 109,80 zł, w dniu 19 listopada 2014 r. na kwotę 14,40 zł, w dniu 24.11.2014 r. – na kwotę 54,90 zł, w dniu 25.11.2014 r. – na kwotę 61 zł, w dniu 27.11.2014 r. – na kwotę 45 zł, w dniu 26.11.2014 r. – na kwotę 45 zł, nadto koszty zakupu leków Mydocalm i Febrofen na kwotę 30,59 zł w dniu 31.10.2014 r.

koszty leczenia w postaci zakupu opraw okularowych za które zapłacił 247 zł.

Dowód: - faktury – k. 24-39,

- zeznania świadka H. L. – k. 106,

- przesłuchanie powódki – k. 106

Przed wypadkiem powódka nie pozostawała pod opieką neurologa ani ortopedy. Zdarzenie z dnia 30 października 2014 r. wpłynęło na życie codzienne powódki, która w okresie bezpośrednio po wypadku odczuwała bóle w okolicy kręgosłupa szyjnego, miała problemy z zasypianiem. Podczas wykonywania pracy, która wiąże się z koniecznością prowadzenia pojazdu, musi korzystać z przerw wobec nawracania dolegliwości bólowych. Obecnie co tydzień poddaje się zabiegom rehabilitacyjnym, wywołuje ustępowanie dolegliwości bólowych poprzez położenie się na podłodze. Powódka unika dźwigania ciężkich przedmiotów, nie może wykonywać niektórych czynności np. mycie okien, nie chodzi w butach na wysokich obcasach. Powódka musiała po wypadku zaprzestać wyjazdów na narty, jazdy na łyżwach.

Dowód: - zeznania świadka H. L. – k. 106,

- przesłuchanie powódki – k. 106

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie o zakres następstw zdarzenia z dnia 30 października 2014 r. dla zdrowia i funkcjonowania powódki i do ustalenia kwoty zadośćuczynienia adekwatnej do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę, nadto kwestię sporną stanowił związek przyczynowy między poniesionymi kosztami zakupu leków, kosztami zabiegów rehabilitacyjnych i kosztami konsultacji medycznych a zdarzeniem z dnia 30 października 2014 r.

W świetle przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis ten zawiera szczególną regulację dotyczącą naprawienia szkody na osobie, obejmującej elementy majątkowe tej szkody. Ustawodawca nie uregulował w tym przepisie w sposób samoistny i odrębny przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, co oznacza, iż została ona poddana ogólnym regułom odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych (art. 415 k.c.) Przesłanką skutecznego domagania się naprawienia szkody na osobie, oprócz samego faktu jej wyrządzenia, jest związek przyczynowy pomiędzy określonym faktem, z którym norma prawna wiąże obowiązek odszkodowawczy a szkodą, pojmowaną w omawianym przypadku, jako uszczerbek majątkowy.

Zgodnie zaś z przepisem art. 445 k.c., w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę. Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych. Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy)

wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego. Podstawą żądania rekompensaty za doznana krzywdę jest naruszenie dobra osobistego i wynikająca z tego faktu szkoda niemajątkowa. Pomiędzy nimi musi zaistnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym, czyli szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania, czy też zaniechania (por. Kodeks cywilny, Komentarz pod red. E. Gniewka, tom I).

Sąd wskazuje, że procentowo określony uszczerbek na zdrowiu nie determinuje wysokości zadośćuczynienia, które ma charakter uznaniowy. To do oceny Sądu, opierającego się na dokonanych ustaleniach faktycznych należy stwierdzenie, jaka kwota zrekompensuje pokrzywdzonemu odniesioną krzywdę.

Ustaień co do okoliczności wpływających na ocenę rozmiaru zadośćuczynienia Sąd dokonał w oparciu o opinię biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, nadto w oparciu o zeznania świadka H. L. i przesłuchanie powódki, jak też dokumentację medyczną załączoną przez powódkę do akt sprawy. Oceniając wartość dowodową opinii biegłych, Sąd przyjął, iż wnioski opinii znajdują potwierdzenie w materiale zebranym do sporządzenia opinii, poparte są logicznymi i spójnymi argumentami powołanymi przez biegłych zarówno w opinii pierwotnej jak i w opinii uzupełniającej. Sąd uznał opinię za rzetelną i obiektywną, nie odmawiając jej mocy dowodowej w zakresie okoliczności objętych wiadomościami specjalnymi biegłych.

Oceniając, czy żądana przez powódkę kwota jest odpowiednia do rozmiaru krzywdy, Sąd miał na uwadze – obok ustalonego w opinii biegłych uszczerbku na zdrowiu powódki – także długotrwałość utrzymywania się następstw zdarzenia, stosunkowo młody wiek poszkodowanej powódki, intensywność dolegliwości utrzymującą się zwłaszcza w pierwszych tygodniach od chwili wypadku, jak też i obecnie występujące okresowo dolegliwości bólowe, łagodzone przy zastosowaniu ćwiczeń izometrycznych i w drodze rehabilitacji. Nadto Sąd uwzględnił podnoszone w opinii biegłych pomyślnie rokowania co do poprawy stanu zdrowia powódki, przy uwzględnieniu jednakże zastrzeżeń co do możliwości wystąpienia skutków w postaci przyspieszenia naturalnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Kwota zadośćuczynienia powinna, zdaniem Sądu, kompensować także ograniczenia w życiu codziennym, jak konieczność wykonywania przerw w pracy, unikanie przez powódkę noszenia butów na wysokich obcasach, konieczność rezygnacji z jazdy na nartach i na łyżwach.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria, w ocenie Sądu kwota 8.000 zł zadośćuczynienia objęta żądaniem nie jest wygórowana, odpowiada ona zakresowi doznanej przez powódkę krzywdy.

Odnosząc się do zarzutu braku związku przyczynowego między poniesionymi kosztami leków, konsultacji medycznych i zabiegów rehabilitacyjnych, których poniesienie w żądanej sumie powódka, w ocenie Sądu, należycie wykazała przedłożonymi fakturami, należy stwierdzić, iż ustalenie istnienia takiego związku przyczynowego nie wymagało wiadomości specjalnych. Już sama okoliczność, iż przed wypadkiem z dnia 30 października 2014 r. powódka nie konsultowała się u neurologa ani ortopedy, zaś w dniu zdarzenia jak i krótko po tej dacie wielokrotnie udawała się do lekarzy tych specjalności, przemawia za uwzględnieniem kosztów konsultacji jak i leków kupionych w krótkim czasie od wypadku. Podobnie w świetle doświadczenia życiowego nie może budzić wątpliwości związek przyczynowy między niewątpliwie stwierdzonym urazem kręgosłupa szyjnego a nieodległymi czasowo zabiegami rehabilitacyjnymi w obrębie tego kręgosłupa. Przedłożone przez powódkę faktury w sposób czytelny stwierdzają przedmiot transakcji i strona pozwana nie zgłosiła jakichkolwiek konkretnych zarzutów w tym zakresie, ograniczając się do ogólnikowego zakwestionowania związku przyczynowego między wydatkami a wypadkiem.

Wobec powyższego, w oparciu o przedłożone faktury, Sąd ustalił wysokość poniesionych przez powódkę kosztów związanych z leczeniem i rehabilitacją skutków zdarzenia z dnia 30 października 2014 r. i ocenił roszczenie odszkodowawcze zgłoszone przez powódkę za w pełni zasadne.

Jako słuszne uznać należało także żądanie ustawowych odsetek od kwot należności głównych. Strona pozwana jako ubezpieczyciel miała obowiązek wyrównać powódce krzywdę i szkodę w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody i ewentualnie przedstawienia dowodów pozwalających ocenić wysokość szkód. W ocenie Sądu, wobec zgłoszenia zdarzenia w dniu 18 listopada 2014 r. i bieżącego przedstawiania ubezpieczycielowi ponoszonych kosztów leczenia i

rehabilitacji, strona pozwana miała możliwość dokonania oceny rozmiaru krzywdy powódki jak i szkody majątkowej w ustawowym terminie 30 dni. Niewątpliwie ustalenie należnych powódce kwot mogło nastąpić przed dniem 3 lutego 2015 r. Wobec powyższego, żądanie ustawowych odsetek od dnia wniesienia pozwu było zasadne, przy uwzględnieniu uregulowań art. 481 k.c. i art. 817 § 1 k.c. Z uwagi na obowiązującą od 1 stycznia 2016 r. zmianę przepisu art. 481 k.c. (zastąpienie dotychczasowej nazwy „odsetki ustawowe” nazwą „ustawowe odsetki za opóźnienie”), Sąd w pkt. I wyroku zastosował odpowiednio nową terminologię.

Mając na uwadze, iż strona pozwana przegrała proces w całości, Sąd obciążył ją wszystkimi kosztami postępowania, co znalazło wyraz w obowiązku zwrotu powódce całości poniesionych przez nią kosztów na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. (pkt. II wyroku) oraz w obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów dotychczas nie uiszczonych -na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt. III wyroku).